

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/122/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423203472
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1423203472.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej v spore žalobcu: M.J.A. PLUS s.r.o., so sídlom Silvánska č. 29, Bratislava, IČO: 48 340 38, zast. SKLEGAL s.r.o., so sídlom Mostová 2, 811 01 Bratislava, IČO: 35 973 161, proti žalovanému: Hlavné mesto SR Bratislava, so sídlom Primaciálne námestie 1, 814 99 Bratislava, IČO: 00 603 481, o zaplatenie 42.696,03 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 03.06.2025, č. k. 39C/11/2023-231, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanému sa proti žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II). Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“), § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 151n ods. 1, § 151o ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová, nemá charakter opakovaného plnenia. V súvislosti so žalovaným vznesenou námietkou premlčania dospel k záveru, že uplatnené majetkové právo podlieha premlčaniu. Nakoľko pre začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty je rozhodujúci objektívny okamih, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz, súd ustálil, že právo na náhradu sa mohlo prvýkrát vykonať dňom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., teda od 01.07.2009 a lehotá uplynula dňom 01.07.2012. Vzhľadom k tomu, že žalobca žalobu podal až dňa 19.07.2023, žalovaným vznesenú námietku premlčania vyhodnotil súd prvej inštancie ako dôvodnú. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaným vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, súd uviedol, že námietku premlčania nemožno považovať za rozpornú s dobrými mravmi i s ohľadom na to, že žalovaný premlčanie žalobcu nezavinil. Zároveň poukázal na rozhodovaciu prax odvolacím súdov a ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), nakoľko žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca, dôvodiac naplnením odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s rozhodnutiami, ktoré v konaní predložil (nález ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 237/09-33 zo dňa 16.12.2009, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/154/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/117/2012). Dal do pozornosti, že NS SR

v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/26/2014 vychádzal z nálezu ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 227/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa vzťahujú k náhrade za vznik vecného bremena v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, preto tento výklad nemožno aplikovať na zákon č. 66/2009 Z. z.. Nebola tak zabezpečená predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, v dôsledku čoho bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Nesprávnosť právneho posúdenia vzhľadom v otázke charakteru náhrady za právo zodpovedajúce vecnému bremenu podľa zákona č. 66/09 Z. z. a tiež v nesprávnej aplikácii ustanovení o premlčaní jednorazovej náhrady. Mal za to, že právne vzťahy podľa zákona č. 66/2009 Z. z. sú vysporiadané až vykonaním pozemkových úprav. Ak by žalovaný nezanedbával svoje povinnosti, vlastnícke vzťahy k dotknutým pozemkom by už boli dávno vysporiadané. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na uzavretie zámennej zmluvy už dňa 09.09.2014, zároveň žalovanému uviedol, že má vedomosť o pozemkoch spôsobilých na zámenu, žalovaný sa k výzve nevyjadril. Doplnil, že jednorazová náhrada pôsobí neproporčne a diskriminačne. Nakoľko žalovaný neposkytol pôvodným ani aktuálnym vlastníkom náhradný pozemok postupom na základe zámennej zmluvy a neinicioval konanie o nariadení pozemkových úprav, bol odkázaný na aktivitu žalovaného, preto vznesenie námietky premlčania žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaný v replike k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na skutkovo obdobnú vec vedenú na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/175/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/159/2018, ktoré boli podrobené aj dovolaciemu prieskumu (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/34/2023). Mal za to, že žalobcom uvádzané rozhodnutia boli rozhodovacou praxou prekonané. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu posúdeniu nároku žalobcu žalovaný uviedol, že vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vzniklo in rem a viaže sa k pozemku, nie k vlastníkovi. Žalobca nebol vystavený svojvôli žalovaného, samotný žalobca sa dobrovoľne rozhodol v roku 2016 nadobudnúť vlastnícke právo k dotknutým pozemkom, ktoré boli už v čase prevodu dlhodobo zastavané komunikáciami žalovaného. Doplnil, že neeviduje od žalobcu zoznam pozemkov na zámenu ani preukázanie splnenia podmienok uvedených v zákone č. 66/2009 Z. z. týkajúcich sa náhradného pozemku. Vznesenie námietky premlčania je uplatnením jeho vlastného subjektívneho oprávnenia procesnej povahy, preto sa nejedná o rozpor s dobrými mravmi ani o tzv. šikanózný výkon procesného práva.

3. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

5. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa.

6. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

7. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.) Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Podstata odvolacej argumentácie odvolateľa smerovala voči právnemu názoru súdu prvej inštancie, že náhrada za zriadenie vecného bremena je jednorazovej povahy a nemá opakujúci sa charakter. Právna otázka týkajúca sa formy náhrady už bola vyriešená, a to v ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít. Táto prax sa vyvíjala nasledovne. V prvom rade je potrebné poukázať na ustálenie právneho názoru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993). Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 49/2014 zo dňa 14.04.2016 (R 73/2016) vyslovil: „Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993). Z predmetného ustanovenia nevyplýva ďalšiemu vlastníkovi zaťaženého pozemku právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckych práv“. Nakoľko podľa názoru najvyššieho súdu vecné bremená podľa zákona č. 182/1993 Z. z. a podľa zákona č. 66/2009 Z. z. majú obdobné znaky, považoval najvyšší súd právnu otázku o forme poskytnutia primeranej náhrady v súvislosti s vecným bremenom podľa zákona č. 66/2009 Z. z. za obdobnú k tej súvisiacej s vecným bremenom podľa zákona č. 182/1993 Z. z..

9. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 194/2018, ktorým dovolací súd odmietol dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že právo na náhradu za vecné bremeno sa premičuje vo všeobecnej trojročnej dobe, pretože ide o nárok z práva, ktorému korešponduje vecné bremeno. Vo vzťahu k dovolateľom položenej otázke, či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje a či existuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia, NS SR konštatoval, že obdobná právna otázka už bola rozhodovacou praxou dovolacieho súdu vyriešená, pričom poukázal na vyššie citované rozhodnutia NS SR sp.zn. 7 Cdo 26/2014 ako aj sp. zn. 3 Cdo 49/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Dovolací súd uviedol, že vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z.. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. patrí totiž k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z.. Svedčí o tom nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia. Zriadenie vecného bremena predstavuje spôsob, ako vyriešiť dlhodobu neusporiadanú vzťahy k pozemkom vo vlastníctve iných osôb, na ktorých sa nachádzajú povolené stavby, ktoré boli pôvodne vo vlastníctve štátu a podľa osobitných predpisov prešli na obce a vyššie územné celky. Ide o nedoriešené právne vzťahy z predchádzajúceho spoločenského režimu a zákonodarca prijatím zákona č. 66/2009 Z. z. ustanovil mechanizmy, akými možno usporiadať medzery vo vlastníckych vzťahoch.

10. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - uznesenia sp. zn. 2 Cdo 194/2018 z 26.08.2019 a rovnako aj z uznesenia sp. zn. 8 Cdo 17/2019 z 30.11.2020 vyplýva, že náhrada za zriadenie vecného bremena má charakter jednorazovej odplaty. Aplikujúc právne závery vyplývajúce z uvedených rozhodnutí NS SR (2Cdo/194/2018 a 8Cdo/17/2019), na ktoré nadväzujú (a potvrdzujú) z nich plynúce právne závery o jednorazovej náhrade) i ďalšie rozhodnutia NS SR (napr. rozhodnutia

sp. zn. 1Cdo/171/2021, 1Cdo/99/2019, 2Cdo/151/2020, 5Cdo/175/2019) ako i s poukazom na ostatné uznesenie ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 514/2023 zo dňa 28.09.2023, na posudzovanú právnu vec, je možné dospieť len k záveru o nemožnosti priznania náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z. z. opakovane až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom upraveným v zák. č. 66/2009 Z. z.. Vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z. z., má nárok na jednorazovú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, ktorá náhrada podlieha premlčaniu.

11. Pokiaľ odvolateľ podporne poukazoval na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/175/2019, z odôvodnenia ktorého selektívne citoval len bod 33 odôvodnenia, je potrebné doplniť celý kontext rozhodnutia, v ktorej predmetom dovolacieho prieskumu bolo rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20C/29/2017 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/157/2018, ktorým súd žalobe žalobcu o zaplatenie náhrady podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vyhovel (priznal nárok podľa zákona č. 66/2009 Z. z. majúc za to, že tento nárok možno priznať opakovane). Dovolací súd na základe dovolania žalovaného napadnuté rozhodnutia (prvoinštančné aj odvolacie) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia dovolací súd uviedol: „Dovolací súd opäť poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/26/2014 a 3Cdo/49/2014, najmä však na uznesenie sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30. novembra 2020, v ktorom v skutkovo a právne podobnej veci najvyšší súd hľadal odpoveď na dovolateľom nastolenú právnu otázku, či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom týmto zákonom predpokladaným. Dovolací súd dospel k záveru, že „Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenie vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov“. Vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z. treba pokladať vzhľadom na konštrukciu § 2 ods. 1, 2 za nútené obmedzenie vlastníkov síce na dlhý, ale zo zákona vopred určiteľný čas a jednorazová náhrada zohľadňuje povahu a dĺžku trvania núteného obmedzenia vlastníka pozemku pri ustálení výšky tejto náhrady. K právnej istote vlastníka v zmysle čl. 20 ods. 4 ústavy patrí totiž aj istota o čase, kedy vlastník dostane primeranú náhradu.

12. K rovnakým záverom dospel NS SR aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/34/2023, ktorým odmietol dovolanie proti zamietajúcemu rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 19C/175/2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2021 sp. zn. 5Co/159/2018 v skutkovo obdobnej veci: „V uznesení z 26. januára 2022 sp. zn. 1Cdo/99/2019 najvyšší súd v podobných súvislostiach pri interpretácii § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. uviedol, že „odvolací súd rozhodol v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keď uzavrel, že z charakteru uplatneného práva žalobcu na zaplatenie náhrady za zriadenie vecného bremena je ustálené, že išlo o jednorazovú odplatu; nakoľko vecné bremeno v prospech žalovaného na pozemku, ktorý je momentálne vo vlastníctve žalobcu, vzniklo zo zákona ku dňu 01.07.2009 a vlastník pozemku si v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní neuplatnil nárok na odplatu v lehote 3 rokov od jeho vzniku, t. j. do 01.07.2012, jeho právo sa premlčalo, teda nárok na odplatu za zriadenie vecného bremena bol v čase kúpy pozemku so zákonným vecným bremenom žalobcom dňa 18.06.2014 už premlčaný“. Toto rozhodnutie rovnako prešlo testom ústavnosti, keď ústavný súd uznesením z 12. mája 2022 sp. zn. III. ÚS 272/2022 odmietol sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a poukazujúc na svoje predchádzajúce rozhodnutia (III. ÚS 68/2019 a III. ÚS 340/2021) uviedol, že „[z]ákon č. 66/2009 Z. z. mlčí v tom, že by sťažovatelia mali mať či už jednorazovú alebo opakovanú náhradu za zriadenie vecného bremena. Záver, že im nemožno priznať opakovanú náhradu, preto nemožno považovať za vylúčenie zákonom predpokladaného následku, a preto v prípade napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nemožno dospieť k záveru, že by išlo o rozhodnutie, ktoré je nelogické alebo v zjavnom rozpore s právnou úpravou, ktorú najvyšší súd v tejto veci aplikoval“ (pozri tiež III. ÚS 621/2023, III. ÚS XX/XXXX).

Z uvedenej línie právnych úvah vychádzali i ďalšie rozhodnutia dovolacieho i ústavného súdu (napr. 1Cdo/255/2021, III. ÚS 68/2019, III. ÚS XX/XXXX, III. ÚS 340/2021, III. ÚS 621/2023, II. ÚS 500/2018, IV. ÚS 227/2012, IV. ÚS 539/2020, 2Cdo/151/2019, 5Cdo/175/2019, 5Cdo/63/2021, 7Cdo/49/2023, 9Cdo/13/2023, 9Cdo/22/2023).

13. Ak teda odvolateľ odôvodňoval svoj nárok s odkazom na už prekonaný názor vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/154/2012 a sp. zn. 6Co/117/2012 a v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/75/2012 tieto jednak netvorí ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, súčasne je nutno poukázať na to, že ohľadne otázky charakteru náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva na základe zákona č. 66/2009 Z. z. tam vyslovený názor už bol prekonaný. Práve v korelácii s vyššie uvedeným a so závermi v označených rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je nutné urobiť záver, že súd prvej inštancie rozhodol v prejednávanej veci v súlade s čl. 2 CSP zakotvujúcim princíp právnej istoty, pretože rozhodol spor v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, od ktorej odvolací súd nemá dôvod odchyliť sa ani pri rozhodovaní tohto sporu.

14. Vzhľadom k uvedenému rovnako neobstojí odvolateľom uvádzaná interpretácia začiatku plynutia premlčacej doby, pretože judikatúra uzavrela, že prípadná jednorazová náhrada za zriadenie vecného bremena vznikla vlastníčkovi zaťaženého pozemku ex lege ku dňu účinnosti zák. č. 66/2009 Z. z. a vlastník predmetných pozemkov si mohol uplatniť náhradu za vecné bremeno v zákonom stanovenej lehote, a to do troch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona, t. j. od 01.07.2009.

15. Ďalej v podanom odvolaní odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie nemal prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú v konaní žalovaným, nakoľko sa jednalo o konanie proti dobrým mravom. Dobré mravy (boni mores) nie sú zákonom definované. V súdnej praxi sú všeobecne posudzované ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie sa, ktoré zodpovedá základným, v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám v demokratickej spoločnosti. Teda ide o pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Pre posúdenie, či určité konanie uplatňovanie určitého nároku je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi, sú dôležité špecifické okolnosti tej-ktorej konkrétnej veci a nemožno ich zovšeobecniť (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2011, sp. zn. 2Cdo/89/20105; m. m. 5Cdo/26/2011).

16. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprímerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, sp. zn. II. ÚS 176/2011).

17. Odvolací súd má za to, že v prejednávanej veci žalovaným uplatnenú námietku premlčania nemožno považovať za rozpornú s dobrými mravmi i s prihliadnutím na nespornú skutočnosť, že žalobca dotknutý nehnuteľnosti nadobudol už v čase, kedy boli zastavané komunikáciami žalovaného, t. z. mal vedomosť o skutkovom ako i právnom stave veci. Odopretie výkonu práva uplatniť námietku premlčania predstavuje veľký zásah do právnej istoty, ktorá je taktiež hodnotou chránenou ústavným poriadkom, preto prevážia dobré mravy nad právnou istotou iba vo výnimočných prípadoch, keď uplatnenie námietky premlčania je na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej lehoty nezavinil a voči ktorému by zánik nároku v dôsledku premlčacej doby bol neprímerane tvrdý (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 30. júla 2014, sp. zn. I. ÚS 645/13), čo nebol prejednávaný prípad.

18. Na základe zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane závislého výroku o trovách konania II.) podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

19. O trovách dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 a 2 CSP a zohľadnil, že v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Nakoľko si

žalovaný trovy odvolacieho konania neuplatnil, bolo dôvodné v súlade s čl. 17 základných zásad CSP, ktorý upravuje procesnú ekonomiu súdneho konania, rozhodnúť tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva (uznesenie NS SR, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).